

540 Озърта, ако ще въ позете си крилатъ
Да бъде, няма той до нищо да дохвъркне —
Тозъ който споменътъ на миналото мъкне,
Кат' просякъ своята орѣфана торба,
Той няма за какво на по-добра съдба
Да се надей — до гробъ ще влочи той все нея.
'Но ний сме слабъ народъ!' На мене ми додеа
Тазъ стара песенъ все и денемъ и ноще
Да слушамъ да се пей. Единъ народъ расте
Съсъ идеалите, съ задачите що зема
550 На своите плещи — и съ тяхъ се той възъема
До подвизи, преди зарадъ каквито самъ
Не се е смяталъ за кадърентъ. Ето вамъ
И примеръ: съ векове народа ни мърцина
Живя въ душевенъ мракъ, и ражда се и гина
Съсъ скотове скотъ. Кое го възроди,
Кое заспаля мощъ въ юначните гърди
Събуди? Въ подвизи кое го днеска води?
Ричагътъ всемогъщъ за мъртвите народи —
Светия идеалъ!

560 Бе слово — стана днесъ
То живо дело вечъ . . . и няматъ брой онезъ
Съ оръжие въ ръка що чакатъ день уреченъ —
Това е цялъ народъ! И той не е далеченъ,
Възкръсний день — стоимъ ний вече на прагътъ!
Ще смей ли пакъ за назъ да каже днесъ врагътъ —
Мъртвецъ народъ, народъ за своята честъ достоенъ!?
Като въ зори мъгла отъ някой долъ усоевъ,
Тъй отъ душата ни, откърмена въ тегла,
Е вече пръсната вековната мъгла

